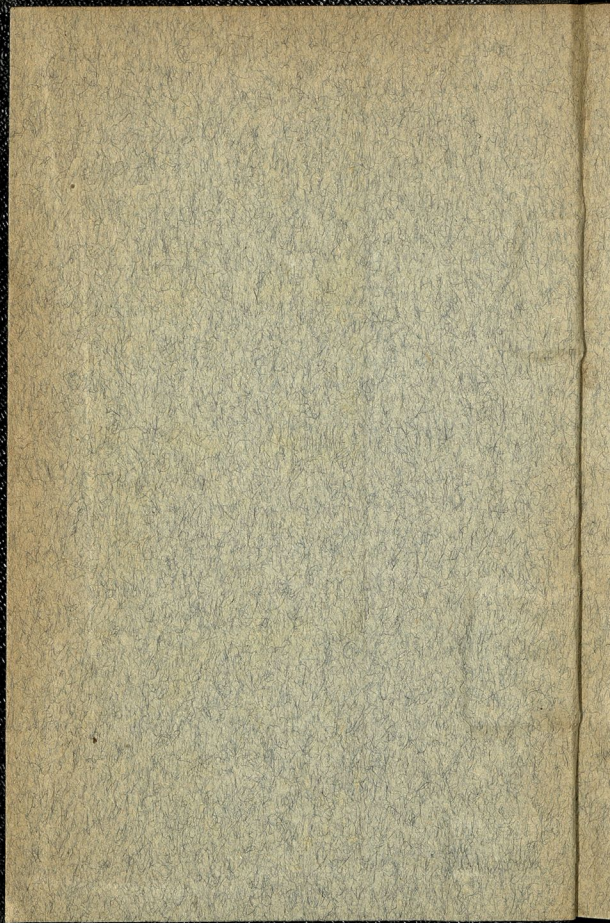
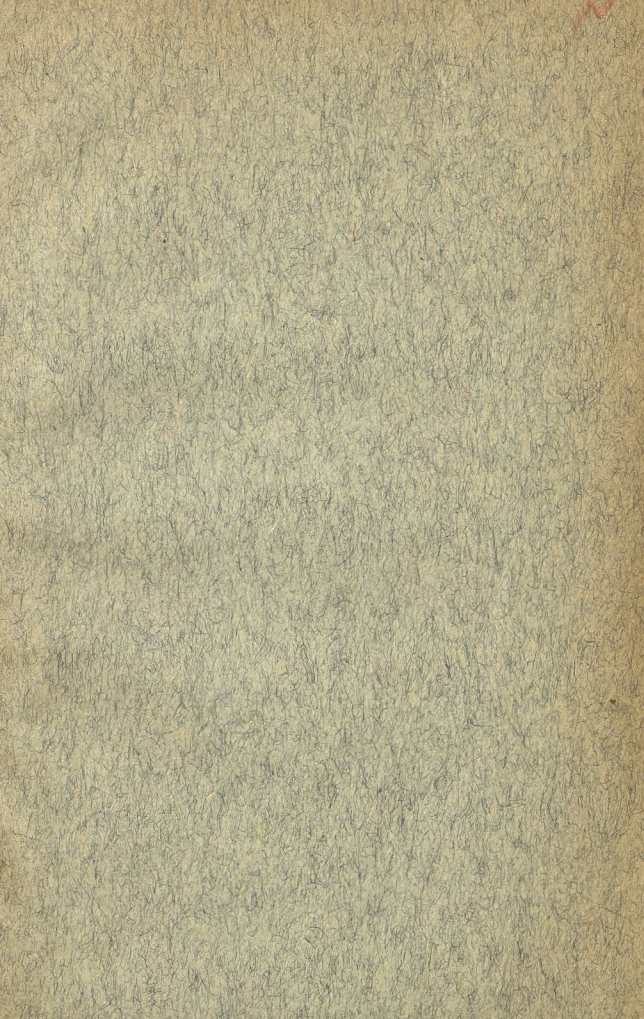
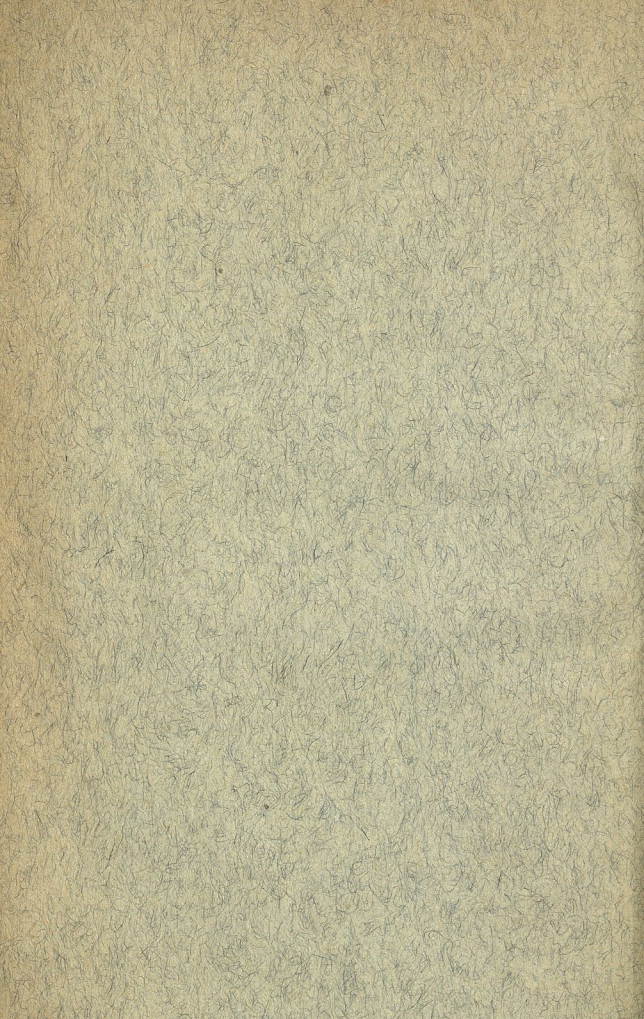

41266

11/10/1900

*Litofrotos, hebrejsko.
pa Gabata. sovni stol*

K r a t k o

popisovanje shivlenja

svetiga

A L F O N S A

Marije od Liguori,

nekdanjiga škofa svete Agate
Gotov., in duhovniga Ozheta
sbiralsha nar svetejshiga Odre-
shenika.

Krije Pilat Esusa sodel.

799/21

Johan

41266

S. Alfons Maria Liguori
Profi sa naf Boga.

Alex. Maschek. sculp.

Steindruck b. Kaiser in Grotz

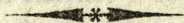
K r a t k o
popisovanje shivlenja

svetiga

A L F O N S A

Marije od Liguori,

*nekdanjiga shkofa svete Agate Gotov, in
duhovniga Ozheta sbiralsha nar svetejshiga
Odreshenika.*

S p i f a l

neki mefchnik sbiralsha nar svetejshiga
Odreshenika.

V' Gradzi. 1840.

Se dobi v' kloftri sbiralsha nar svetejshiga
Odreshenika, v' slovenski fari v' Marburgi.

prerokuje, de bo toto dete devet deseto leto svoje starosti doseglo, shkof postal, in veliko dobriga v' sveti zerkvi storilo; kar se je vse na tenko ispolnilo. V' boshjim strahu isrejen je bil Alfons fantizh lepe postave, prebrifane glave in dobriga serza, podoben mladimu drevi, ki veliko shlahtniga sadu obezha.

Kakor mladi Tobias se je od mladiga she vuzhil, le Boga se bati, in se vsake senze greha varovati, která bi utegnila njegovo zhisto serze omadeshovati in Boga, naj si bo tudi v' nar majnschi rezhi, rasshaliti. Niga veselila nobena igrazha, rad je molil, pohlevno in veselo ubogal in ves perljuden, svoje tovarshe s' besedi, she lepshi pa s' isgledam bogabojezhoft vuzhil. Eniga dne, ko se je povablen s' svojim sovzhenzhami pri neki veselnizi snafhel, in frezho imel, use perdobiti, je neki soigravzhov prezej pohujshlivo besedo isrekel; Alfons, shalosten boshjiga rasshalenja savoljo nizhuredne rezhi, na ves glas savpije in se drushbe vurno sogne. Po dolgim preiskovanji ga na vezher v' samoti sa germovjem klezhe pred podobo prezhiste devize Marije najdo, vsiga samishleniga v' nebeshko kraljizo, ktero je ves zhas svojga shivlenja

perferzлно ljubil. Milo sdaj sveta zerkva shaluje, ker se takofhni lepi isgledi med mladim ljudem filno redko vidijo! Gosto otrozi, ki se fhe prav perkrishati, fhe manj pa moliti snajo, na fkriivnih potah oftudne rezhi uganjajo gerdo klafajo; na Boga pa, ki ufe vidi, ufe fliſhi, pasabijo, in neisrezheno blago nedolshnosti ravno tako sгодaj spravljajo, kakor hitro pamet dofeshejo. Zhe otrozi tako sгодaj pot pogublenja nastopajo, ko globoko se bodo posnej v' hudobije pogresnili, kader strahu starſhev odjidejo. „Zhefar se mladenzh navadi, tega tudi star opustil ne bo.“ Naj bi starſhi to v' ferzi prevdarili, ki ſvojim otrokam le poſvetno blago in zhaſno frezho omiſhlujejo; boſhjiga strahu pa jim ne ofkerbijo, ki je sazhetik ufe modroſti, prave frezhe, ter veſelo vezhnoſt rodi.

Kakor na ſtarofſti, tako je tudi na vu-
zhenofſti Alfons ráſtel; kar je pa fhe vezhi
hvale vredno, je to, de je belo lilijo nedol-
shnoſti do ſmertí neomadeshano ohranil.
Vedil je, de devifhko ferze pri Bogu neisre-
zhenó, memo uſiga blaga nar vezh na ſveti
veljá. Ona duſho s' Bogam nar leshej sdruſhi
inzh loveka, kakor ſveti Basili pravi „kres

Angele povsdigne.“ Naj si bo imenitnost al shlahtnost angelfka she tako velika, in naj lepota angelfke stvarí she tako slo zhloveshko serze rasveseli, vender na sveti ni lepshi stvarí, kakor mladenzh, ki v' nedolshnosti svoji-mu Bogu flushi. Zhiste dushe na semlji so neveste Jesufove, kralja Angelov, na vezhno s' njim sporozhene in „bodo v' nebesah, njega, nedolshno jagne spremljalé, novo pésem péle, ktere nobeden drugi péti ne bo snal.“ Bog sam jih v' svetim písmi pohvali: „Ah, kak lep je zhísti rod, ki se na zhednosti sveti; njegov spomin je vezhen, ker per Bogu in per ljudéh hvalo ima.“ Sato „sposnajte devize, vam píshe sveti Ignazi marternik, ktere ste se Jesufi Kristufi posvezhile, de srezho imate takofhniga shenina imeti, ki ga ni lepshiga in shlahnejshiga, ne bogatejshiga in ljubesnjivshiga dobiti, naj si bo na semlji alj v' nebesah.“ Velik saklad je shlahna nedolshnost, to de ga v' flabih, persternih posodah imamo,“ in zhe se enkrat sgubi, se nikdar vezh nasaj ne dobi. Kakor se óse in muhe nar rajshi shlahniga sadu primljejo, tako tudi nedolshno serze nar vezh sovrashnikov sheteje, ki se mu perlesujejo, ga v svoje roke dobiti in ob nedolshnost perpraviti.

Ker je svetimu mladenzhi Alfonsi tota lepa in redka rosha na serzi srafla, sato se je silno bal, de bi jo njemu kaka huda flana ne osmodila; ljubil je samoto in se rasvujsdanih tovarshov fkerbno sogibal, svoje ozhi pa varno ohranil in svojo zhisto serze pred ufim prezhisti devizi Mariji s' gorezho proshnjo sporozheval. Pogosto in s' shivo viro je k' svetim Sakramentam perstopal, in Jesufa, svojga nebeshkiga shenina s' andohtljivo pripravo pod svojo streho usel. Sveto obhajilo je hifhiza, pravi Sv. Bonaventura „v' katero nebeshki kralj svoje neveste peljá, de svojo ljubesen v' njih serzah porayna de svojga blishniga ko sam sebe, in Boga kres ufe ljubijo.“ Is totiga studenza vezhniga shivlenja si je boshjo ljubesen in veselje napil, se v' zerkvah dolgo pomuditi, slasti, v' katerih je bilo sveto refhno telo k' molitvi postavleno, shivo je tam Jesufa refnizhno prizheozhiga v' presveti hostji gledal, in ga s' tako gorezhostjo zhaftil in molil, de je vse, ki so ga vidili, k' molitvi unemal in v' poboshnosti poterdoval. Kak' strafhna tema pa den deneshen kristjanske serza pokriva, de neisrezheniga

daru presvetiga reshniga telefa bolj ne po-
 svezhujejo in sato, ker ga vsak den molimo
 in per svetih meslah obhajamo, s he zlo po-
 sabijo! Saj gredo pogosto romarji na boshje
 pota, koshize ali svetinje svetnikov obisko-
 vat, ali zerkve, v katerih je mati boshja ali
 drugi svetnik v posebnim spomini, de bi si
 kakoshne gnade po njih priproshnjah ispro-
 sili; se sazhudijo nad tim, kar se jim od shi-
 vlenja svetnikov in njegovih zhudeshev per-
 poveduje in kufhujejo svete kosti, ktere so
 s slatim in shido ovite, in glejte — tukaj pa
 v presvetim reshnjim telefah sam Kristus Je-
 sus shivi Bog in zhlovek, svetnik vsih svet-
 nikov, veselje nebes in deliviz usih gnad v
 nashih zerkvah v presveti hostji resnizhno in
 is ljubesnji do nas prizhyozh prebiva ino nozh
 in den nas perzhakuje, de bi prishli, njega
 obiskat. Veliko vezh gnad bi bilo kristjanam
 podeljenih, lepshi sad svetih zhednost bi pri-
 nefli, ne shivelo bi med nami telko greshni-
 kov in nefrezhnih, ko bi se vezhkrat pred
 presvetim reshnjem telefah snashli. Sram
 bi nas bilo, ko bi nam sveti Janes Kerstnik
 ravno tako, kakor nekedaj Judam ozhital:
 „Jesuf Kristus je v fredi med vami, in vi ga

ne posnate,“ in ga sapufhate, stvarnika vſih ljudi in ſvojga ljubesnživiga Iſvelizharja, kateriga miljoni Angelov, gorezhi od boſhje ljubezni zhaſtijo in trepetáje molijo.

Ali Alfonſovo drugo veſelje je bilo, tudi bolnike obifkovati, jim ljubesnivo in ponishno poſtrezhi, ko ſhivimu Jeſuſi; pa tudi duſhe s' boſhjo beſedo rasveſelit; in jih opominjati, ſvojo terplenje voljno preneſti in ſe dalej bolj s' Jeſuſam na krishi ſkleniti. Imel je poſeben dar, bolnike napraviti, de ſo ſvoj ſhaloſten ſtan ljubili; rad jim je kaj ſvetiga is duhovnih al molitviſkih bukviz bral al kaj lepiga perpovedoval, kar bi ſamoglo v' njih ſerzah andoht do prezhiſte divize, tolaſhnize vſih revnih uboditi. Soſebno pak je nevarno bolenim k' ſerzi govoril, ſe v' boſhjo voljo vdati in s' ſvetimi ſakramenti v pravim zhaſi previditi; k' ſrezhni ſmerti ſe pripraviti in v' boſhjo neisrezheno miloſt in dobroto naſhiga odreſhenja ſavupati.

She lej XVI let ſtar je imenitno ſluſhbo kak ſodnik oboje pravize opravljal; ſerzhno ſe je pri pravdah po dolshnoſti ſa pravizo pote goval; uboſhne pokrival in krevizi odtel. Akolih je on v' toti ſluſhbi veliko dobra

storil, in si pri ljudeh vso hvalo pridobil, je vendar, ne brez boshje previdnosti, ktera ga je v' svoji zerkvi sa kaj vishiga isvoljila, pri eni pravdi, nekaj spregledal in raslozhno vidil, kako de je nevarno, v' takofhni flushbi svojo vest brez greha ohraniti, sapuutil je posvetno shivljenje, se svoji flushbi sa vselej odpove, in is mesta sodeb-na dom gredé besede v' serzi ponovlja: „svét, sdaj sim te spoznal;“ in se v' svojo hifho saklene. Pred podobno krishaniga Jesusa tri dni klezhi; si ne usame ne jedi ne pitja, k' Bogu sdihava in se nad svojim posvetnim shivljenjom rasjoko. In ti flepi popotnik na poti proti vezhnosti se ne rasjozhesh, de, ne de bi se persadeval, sebi mali saklad (shaz) saflushenja nabrati, de bi samegel vezhno tam frezhno shiveti, po nizh drugim ne krepenish, ko po minljivim bogastvi, prasni zhashti in kratkim veselji, ki tvoje serze nikedar nasitit nemore?

V' tihi samoti je Bog k' Alfonsovim serzi govoril in ga v' duhovski stan poklizal. Hitro se, boshjiga pokliza preprizhan, imenitni shenitvi s' neke visoko-shlahno divizo in vsi pravizi pervorojstva odpove, in se v' zerkvo, imenovano od Odreshenja podá.

Ponishno se Bogu daruje in zhaftito obezha, njemu ufe svoje shive dni v' ubogih flushiti, in sa njih isvelizhanje fkerbeti. V' spomin svojga terdniga fklepa svoj mezh na tihim na altar matere boshje poloshi, in pred njo lepo oblubo divifhtva stori. XXVI let star med duhovfshino stopi, in se s' gorezho molitvijo s' premifhlovanjom in pokorjenjom na mefhnikovo posvezhenje pripravlja. Novo shegnani mefhnik je sheljen le boshjo zhaft povifhati in dushe Jesufi perdobivati. Na vfih kanzelnah se glafi. Tak ognjeno je v' svojih pridigah vezhne refnize govoril, in ojstro greh preganjal, de so od vfih krajov ljudje prifhli, njega, ko Apostelna Kristufoviga poslufhat, in svojo grefhno shivljenje pobolshat. Med druge poslufhavze tudi svojga ozheta dobi, ki se je v' zerkvo, v' katero je veliko ljudi k pridigi hitelo, is radovednosti podal. Ko Alfonsa na prifhnizi sagleda, in fkerbno poslufha, s' kakofhno sgovornostjo njegov fin, poln fvetiga duha nad greham gromi; tak omezhen postane, de permoran svojimu finu po pridigi s' folsnimi ozhmi obftoji: „Moj fin, ti si me dnef vuzhil, Boga sposnati,“ in

ga v' duhovskim stanu pohvali, v' kateriga je prejd' njega po vsi mozhi branil.

De bi Alfons duhovni flushbi, ktera je zelo angel'skim ramam preteshka, leshej in popolnifhi ustregel, je oblubo storil: „nej-zhafa napraviti“ Zhaf je boshji dar ino greh je, ga po nemarnim spravljati; samujen se ne da vezh nasaj perklizati, in bomo savolj njega vezhnimu Bogu odgovor dali. Bog ga je nam v' isvelizhanje delil; Jesuf pa s' svojo reshno krivjo nam odkupil, naj bi si s' njim nebeshko kraljestvo kupili; terej je tak' visoke zene, ko isvelizhanje nafho. Bi ne bilo greh, zeno kervi finu boshjiga pohoditi, in zhaf isvelizhanja nemarno spravljati? — Gorezh sa boshjo zhast in sa isvelizhanje blishniga se Alfons ni nobeniga truda v-strašhil, nobene nevarnosti bal „Zhe je Jesuf Kristuf, nafh Gospod je rekel“ tolkanj storil in terpel, eno dushe greha in pekla reshiti; sakaj bi se jaf branil, se sa taiste dushe truditi, ki so s' drago kervijo finu boshjiga odkuplene.“ 'Sleherna vura mu je bila prijetna zhe ga je kakofhin greschnik naprosil, tesho svojih grehov pri njem odloshiti, in od veselja je njegovo serze poskakovalo, zhe se je

ves sgrevan k' njegovim nogam vergel. Ko
 saftopen in ljubesniv sdravnik, je na smert
 bolenim, ko zherstvim grešnikom gledal, pra-
 vo shaloft nad svojimi grehi, vupanje v' Jesu-
 sovo saflushenje in terden sklep pobolshanja
 sbuditi in jih v' bolsho shivljenje spreoberniti.
 ,Se je pa grešnik njegovim milim besedam
 dolgo ustavljal: svoje grešne navade in
 perloshnosti sapustiti, tej se je samiga sebe
 Bogu v' pokorjenje greha ponujal, se s' ojstro
 pokoro strahoval in veliko vur pred podobo
 krishaniga Jesufa sa spreobernenje grešnika
 jokajozh molil. Nemirne nozhi je imel; glad,
 shejo, pomenkanje in sanizhvanje, ufe je rad
 s' voljo prenesel, tudi dolge in teshavne pota
 si naloshil, zhe je sa reshenje dushe hodilo,
 perpravlen, zhe bi boshja volja bila, sa njo
 tudi sto shivljenj dati de bi le eno dusho pogu-
 bljenja odtel. Ni mogozhe popifati, kolko
 grešnikov vsih stanov je on na tako visho
 is grešniga shivljenja na pravo pot zhednosti
 in popolnomasti spravil, ki se sdaj vezhno v'
 nebesah s' njim veselijo. Tudi mi bi toto
 frezho dosegli, svojo vest v' sladkim miri in
 zhisto ohranili, leshej skufshnjave in grešno
 nagnenje premagali, in zhedalej bolj v' boshji

ljubesni rašli, ko bi se svete spovedi pogo-
sto in s' lepo pripravo poslušili., „Spoved,
govori sveti Avguštín, dušho isvelizha, pre-
grehe preslene, skufhnjave premaga, pekel
sahre in nebefa odpre“. Slo bi se mi pri
Bogu samerili, in bi bili sovrashniki svojga
svelizhanja, zhe bi se visoki mešnikovi obla-
sti, ktero noben angel, tudi nebeshka kralji-
za nima, ne podvergli, odpušhanje svojih gre-
hov sadobiti, alj zbe bi Sakrament, ki ga je
Jesuf nam v' isvelizhanje postavil, sanizhovali,
ali bres uše grevinge v' našho vezhno shkodo
nevredno prejeli. Zhe naš spovednik na bosh-
jim mešti po urednim odveshe, Saj naš Jesus
kres spovedane grehe nikedar sodil ne bo.

Uše je po Alfonsi od boshje ljubesni
gorelo, kadar je nelbeshkimu ozhetu jagne
boshjo pri sveti mešhi daroval; tako po-
bosh'no jo je bral, de je per vseh, kateri so
ga mešhovati vidili, skus njegovo brumnost
shivo vero na prizheozhega Boga obudil. Ve-
felo je viditi mešnika, ki sveto mešho po-
boshno opravlja, pri kateri Angeli, nebeshki
duhovi nevidno streshejo, naj pa tudi krist-
jani pri uši s' braním duham in s' shivo vero
Jesufa molijo, kakor bi ga na sveti gori Kal-

varji shiviga na krishi vidili, in naj ga s' mefhnikom sa odpuhanje svojih grehov nebefhkimu Ozheti darujejo! 'Sveta mefha je, govori sveti Lorenz Justinjan' refnizhno med vsemi svetimi opravili, ki jih mefhnik opravlja, nar imenitnifho, nar svetejfhho, Bogu nar dopadljivfhho opravilo, ter k' isvelizhanji ludftva narbolj pomaga. Ah, de bi nam dano bilo, globozhino fposhtovanja fposnati, s' ktero se sveti Angeli, pri nji prizhejozhi snajdejo! Kako velika bi tedaj mogla zhiftoft mefhnikova biti, kateri toti boshji ofer obhaja! Naj bi se blifhal Altarji v' Kristufovim duhi, naj bi ko Angel tam ftal, in to boshjo opravilo ko svetnik opravil' Kako se pa sdaj kristjani, naj fi bo Bogu potosheno! pri toti ftrafhni fkrivnosti raftrufeno snajdejo in gerdo vedejo! Kar fi ti, virna dufha, miflifh, de bi na velki petik na sveti gori pod krifham ftorila, ko je Isvelizhar vfiga sveta med nebam in semljo vifel, tega ne samudi pri sveti mefhi ftoriti, dokler se ufe to, zhelih na nekervavo vifho godi. — V' p'efveti fakrament refhniga telefa, kakor fmo she povedli, je bil od mladih nog saljubljen, in pa tako slo je bilo njegovo ferze v' njega samifhljeno, de se per

obiskovanji ni moglo nikedar odtergati, in po dvakrat, trikrat je nasaj v' svet sakrament pogledal, preden je is zirkve shel. Use njegove misli, nagnenje in shelje so zhisto na toti sakrament shle, pred katerim se je v'fakokrat, preden se je na svojo delo ali na pot, v' spovednizo al na kanzel podal, nekoliko v' molitvi pomudil, in se njemu isporozhil. „Kdor Jesusa Kristusa v' presvetim reshnim telefi ne ljubi, je rekel, kdor njega ne obiskuje, in ne prejme, ali nobenih shel nima, njega obiskovati in savshiti, skoro ozhitno snaminje svojga pogublenja na febi nosi.“ V' toti namen, in de bi slepoto kristjanov rasjafnil, in njih saspane serza obudil, Jesusa v' totim presvetim Sakramenti sposnati in pozhestiti, je silno lepe bukvice spisal, katere se imenujejo: obiskovanje reshniga telefa, na katere v' flovensko prestavlene, tudi poboshni flovenzi radi molijo.

V' totih bukvizah tudi od posdravljenja presvete divize in matere boshje govori, kateri savoljo njene neisrezhene visokosti in svetosti pri Bogu nar vezh velja, in savoljo njene ljubesnivosti in mogozhnosti pri njemu vso nasho hvalo in vupanje saflushi.

Alfons ji je bil še otrok in serza vdan, jo sa Jesufam narmogozhnishi porozhnizo, svoje vupanje in svojo mater imenoval; ji se je v' vseh svojih potrebah in skufhnjavah perporozheval in se ves zhas svojga shivljenja persadeval, tudi druge na to pripraviti, da bi jo prav sposnali in is serza ljubili. Is tega namena je posebne bukvice spisal, katere zhisto od njene hvale in zhednostigovore. Pogosto so ga v' zerkvah klezhe pred podobo matere boshje nashli, ker ji je vse svoje delo skerbi in shivljenje sporozheval; sleherno sabato se je ji na zhas postil, in na njene gode devet dni s' posebno andohtjo pripravljaj. Imel je lepo navado, nikomu kaj odrezhi, zhe ga je v' imeni Marije profil in pri ufaki pridigi je svoje poslufhavze opominjal, Marijo, nebesko kraljizo posdraviti in pozhasitati. Zhestimo jo tedaj inogozhno kraljizo nebes ino semlje, inasho mater vse milosti tudi mi kakor jo je veliki angel Gabriel v' imeni narvishiga Gospoda posdravil! Vsi Isvoljeni v' nebesah, ufi angeli jo neprenehama zhasitijo, ino narvishi Kerubi in Serafi, kateri so narblishaj boshjiga trona, si v' zhas fhtejejo, njeni slushabniki biti. Hodimo radi ob nje-

nih prasnika h svete sakramente prejemat; posdravimo jo po jutrah in vezherah s' angelfkim zhefhenjom, rezimo ji s' svetim Alfonsam, slahti, kadar naf strah in grosa obide, in se sa voljo nafhiah grehov vezhnohti bojimo „Marija! mati milosti boshje! ti si nam Josufa rodila, ki je naf s' rasshaljenim nebesfkim Ozhetam drugozh spravil, profim te, govori sa me pri Jesufi, de bi njegovo odrefhenje nad meno j ne bilo s gubljeno;“ molimo ob sobotnih vezherah litanije Matere boshje ali svet roshenkranz, de se sa sledno vuro she bolj v' njeno pomozh perporozhimo, in boshje gnade sadobimo, ktere nam Bog le po njenih rokah deli! Ako jo mi lepo zhaftimo, in po njenih stopinjah svesto hodimo, bo tudi ona k' nam svoje milostive ozhi obernila ino rasveselila, ko svetiga Alfonsa. Eniga dne, ko je Alfons na pridigi od Marijine zhafti prezej gorezho govoril, od podobe Marije divize, neisrekljiva svetloba na njega posija, on se na zelim obrasi svetiti sazhe, in v' prizho usiga ludstva katero je, zhudesh, zhudesh upilo, povsdignen, ko samaknjen postane.

Take prezhudne rezhi so se Alfonsi vezhkrat s godile, posebno, kadar je Kri-

stufovo terplenje premišlaval, v katerim serzhnim premišlovanji je v zhasi zele nozhi prebedil. Gosto so ga s' raspetimi rokmi v podobo krishaniga Jesufa usiga samishljeniga nashli, vezh pedi vishej stola povsdigneniga, na katerim je bil savoljo svojga vedniga bolenja v starosti permoran, nepremaknjen sedéti. „Nizh tako slo kristjanski dushi sploshno svetoft ne obrodi, veli sveti Bonaventura, ki je vso vuzhenost v' toti andohti nashel, ko premišlovanje Kristusoviga terplenja.“ Ni si nam treba tedaj misliti, de bi greh is serza zhertili, v' zhednostah in v' boshji ljubesni rassli, dokler krishan Jasuf v' nashim serzi ne shivi. Kadar dusha s' shivo vero na krish nashiga odrefshenja, v' snaminje nesapopadljive boshje ljubesni gleda; ino bo od terplenja, kateriga je Isvelizhar svetá sa njo prestal, omezhená, se savoljo svojih grehov, s' katerimi ga je krishala, ne da potolashiti; sheli se jih spokoriti, is ljubesni do njega se usiga posvetniga olushiti ino po poti pomenkanja, sanizhvanja in terplenja sa svojim ljubim sheninam hoditi. In kakor so vbo-gimu svetimu Franzishki vse posvetne rezhi, zelo tudi narflabejshe zote nadlego delale,

ino je vbog sa vbogimu Jesufi hodil, tako je tudi Alfons, kateri je v' bukvah boshje martre nozh in den bral, ves hrepenel, se vsiga posvetniga snebiti sebi in zelimu sveti odmreti leshej s' Jesufam na krishi sklenil. V' Zhiorani si je sledno, tesno in nisko hifhizo pri stengah sa svoje stanovanje isvolil, katero si je sam pometal. Dva lesena stola, na katere je svoje bukve flonil, ena mala misa, in na nji leseni krish in nekaj papirnatih podob matere boshje in drugih svetnikov na steni, je bila ufa bogatija njegove hifhize.

Angelski nedolshnosti, katero po sprihuvanji svojih spovednikov ni nikedar s' kakim smertnim greham samasal, je ojstro pokorjenje perdrushil, in svoje telo s' gladam, s' ojstrim in bodezhim oblazhiam strahoval, kakor da bi bil nar vezhi greshnik. Mesa in rib ni jedel, po sabotah pa in pred dnevi Mariinih prasnikov se je postil ob suhim kruhi in mersli vodi. Le pet v'ur je spal, tode na terdih dilah, k' vezhimu na flami; sgodaj je vstajal, dolgo molil in smiram v' svetem. Pisni al v' shivlenji svetnikov bral; slehern den se je v' spomin Jesufoviga terplenja in sa svoje grehe do kervi gajshlal, in steno, kte-

ro je pokervavil, s'kerbno s' apnam samasal. Vbog je okol hodil, in stare, obnošene oblazhila, ki so jih drugi savergli, si od njih sa svoje isprofil. Take in s'he hujšhe pokore si je sveti Alfons is praviga duha pokore naloshil. De so se Bogu slo dopadle, ino mu dvojno plazhilo v' nebesah saflushile, se is tega ozhitno sposna, ker jih je po pokorshini do svojga spovednika opravljal. Vezh je, se sveti pokorshini podvrezhi in is ljubesni do Boga tudi v' poboshnih delah svojo voljo sa-tajiti, kakor vse pogastvo sveta sapustiti in zhudeshe dopernafhati; sledni pa, kter se je enkrat na duhovno shivljenje podal in v' pokorshini ne shivi, je v' nevarnosti globoko pasti. Taki svojoglavzi, ki hozhejo le po svoji glavi, ne pa pod pokorshino shiveti, so tiste dushe, od katerih prerok Isaia sprizhuje, de bodo na sodni den boshjimu sodniki rekli: „Sakaj smo se postili, in ti nisi na' vidil? in on jim porezhe;“ Glejte v' dnevah, ko ste se postili, se je vas'ha volja nafhla, torej nimate si savoljo takoshnih del nobeniga plazhila vupati, dokler jih niste po boshji, temozh po svoji dopernafhali.“ — Alj sv. Alfons, boshji hlapez, je svojimu Bogu tudi v'

malih rezhih svesto flushil, de kdor je v' malih rezhih svojimu Bogu svest, bo tudi v' velikih. V'fako svojo delo je v' boshjim imeni sazhel in konzhal, in ga tako popolnoma opravljal, kakor bi bilo njegovo sledno, katero bo Bog sodil, in po saflushenji vezhno plazhal. Skos take male rezhi, ktere se nam ufaki den, in v'fako vuro naklonijo, in bi jih v' duhi pokore, kakor pred shivim Bogam opravljali, al v'fakdajno terplenje s' voljo na zhaft Kristufoviga terplenja na tihim prenesli, bi si veliko grehov isbrifali, in pri v'figavednimu Bogu, kateri narmajnsiho rezh, njemu na zhaft storjeno, obilno poplazha, veliko krono v' nebesah saflushili: „Male rezhi se nam sizer dosdevajo, meni sveti Augufhtin, pa kaj velikiga je, Bogu tudi v' narmajnsihih rezhih svesto flushiti.“ — Nife tedaj sazhuditi, de je Alfons zhedalej bolj popolnishi prihajal, dokler je vse rezhi pred boshjim oblizhjom, le saveljo Boga opravljal, in se med v'fimi sa narmajnsihiga shtel. Preprizhan svoje naturne revshine in slabosti se je smiram velizhaftvi neskonzhniga Boga nasproti, v' svoj nizh pogresoval in se pri v'fih svojih dobrih delah nepridniga hlapza v' serzi imenuval, kateri le pokorjenje

saflushi. „Kdo sim pazh jaf proti Bogu?“ se je baral. „Jaf sim po vsi refnizi zherv semlje, si je odgovoril“ sledna stvar na semlji. Kaj no sim na sebi drusiga, ko slabosti in pregrehe? Kar pa dobriga imam, vse sim od Boga prijel. Is tote refnizhne ponishnosti je on le skrivno shivljenje ljubil; dobro od drugih, slabo pa le od sebe mislil, in pri duhovnih opravilah si narholj teshavne, in takoshine isvolil, katere so per ljudéh narmajn hvale obezhale.

od Nikogar ni sanizhuyal, kakor le sam sebe, ker se je nar hudobaishtiga zhloveká shtel, kateriga semlja nosi. Sato mu je sladko bilo, zhe je bil v' kaki perloshnosti nesposnan, posabljen al sanizhuyan; bridko pa, zhe so ga ljudje hvalili; in kelkor bolj se je visokih flushéh sogibal, telko bolj so se njemu ponujale. — Lepa, ja lepa je sveta ponishnost, in usakimu no drugim dopade — pa malo jih je, kateri bi jo po vrednim zenili, in v' shivljenji pokasali; delih je nam v' isvelizhanje tak slo potrebna, kakor sveta vera, bres katere se Bogu dopasti ne moremo. Sam sim boshji je is visokih nebes na svet prishel, njeno lepoto na svetlobo dat, in jo naf s' besedo in sgledam vuzhit. Bo tedaj kaj velikiga, de se prah in

nizh savoljo Boga tukaj ponishuje, ker je vfi-
gamogozhen in narvishi Gospod, ki je vse re-
zhi is nizh vstvaril, se v' podobi grešnika
na svetim krishi savoljo naš ponishal? V' po-
nishno serze Bog nebeshki mir in svoje gna-
de, kakor v' globoko posodo isljiva; njemu on
vasodeva svoje skrivnosti, ino velike dela po
njemu na sveti ispelujo. Ponishnost je mati
in šteber vsih kristjanskih zhednost. Bres nje
use naše dobre dela in zhednosti pri Bogu
nizh ne velajo, in tudi naš isvelizhale ne bo-
do, ker jih veter napuha ko lehke pleve od-
nese; nasproti naš vsi našhi grehi pogubili ne
bodó, ako smo ponishni, ker Bog ponishnimu
svojo gnado, duha pokore in spreobernenje,
dá, kar prevsetnim in napuhnjenimu odre-
zhe. "Ponishniga molitev oblake predere, in
se ne poverne, dokler jo Narvishi ne vflifhi."
„O Gospod, daj mi saklad (shaz) svete po-
nishnosti!" (Sv. Avgustin.)

Po svojim apostolskim deli se Alfons ves
struden in sdelan v' samoto mesta Skala
poda, de bi se nekoliko svojga dela spozhinil,
posvetniga prahú ozhivil, nove mozhi dobil
in svojmu Bogu na tihim flushil. Nar vezhi
svetniki so jo ljubili, ino Jesus tudi naš na

jo povabi, rekozh. „Ugenite se v' stran, in spozhite se, ti pa idi v' svoj hram, sapri duri ino moli k' svojimu nebeskkinu ozheti na skrivnim.“ V' molzhanji in pokoji bogabojezha dufha v' poboshnosti rafte, Bog se ji s' svojimi Angeli blisha, tukaj se s' njo prijasno pogovarja, kakor shenin s' svojo nevesto in ji svoje skrivnosti rasodeva, ker jo od vsih posvetnih fkerbi in hrupa odlozheno najde. Sosebno pa, kdor hozhe na snotrajne in duhovne rezhi se podati, se more pred s' Jesufam mnoshize ugeniti, dokler nobeden bres nevarnosti na svetlo ne pride, rasen, kteri na tihim shivi. V' samotnim kraji je Bog Alfonsi, kakor nekedaj Mojefu na gori Sinaj, svojo voljo rasodel, in ga poklizal, si poboshne duhovne ke sabrati, kteri bi sveto shiveli in sa isvelizhanje vbogih ljudi fkerbeli.

Shalosten stan vbogih ljudéh namrezh, ki jih je najshel na svojih duhovnih potah po dalnih in pustih krajih, kamor malokedaj kakshen meschnik pride, in ki sapufheni v' strafhni nevednosti boshjih navkov shivijo, njemu v' serze grejo. Misli si je, saj so tudi nevmerjozhe dufhe, po boshji podobbi sa vezhne nebefa vstvarjene, in na Jesufo-

vim serzi srafhene, kateri jih je s' svojo visoko vredno kervijo odrefhil. V' vsih svojih molitvah jih je Bogu perporozhuval, In is serza shelel, ino ga milo profil, naj bi se jih sam vezhen in vsmiljeni Bog vsmilil, in naj bi, kar se pa od sebe savoljo njegove globoke ponishnosti ni nikedar mislil, eniga svetiga mosha vbudil, kateri bi tote vboge in kmetovske ljudi v' posebno skerb vsel, in jih vuzhil, Bogu in sa nebefa shiveti. Shivela je tudi v' taji stim kraji slo poboshna nuna, s' imenam Marija Cöleste, is drushbe, imenovane narfvetejshiga Svelizharja, ktera Alfonsa, svojga spovednika ko prerokinja ravno tako nagovori: „Ljubi Alfons, boshja volja je, de novo sbiralshhe evangelskih dalavzov sa sapushene ljudi postavijo.“ Tote besede svete nune, ktera ni nize od Alfonsovih mislih vedla, se njegoviga serza možno primejo, in ga v' svojim svetem sklepi she bolj poterdijo. Boshjimu glasi smiram pokoren v' mesto Neapel hiti, se kresto s' brumnimi in slo vuzhenimi meshnikami in shkofmi posvetuje, ki mu usi na en glas pravijo, de je tota misel gotovo boshja volja, de bo pa tudi pri totim sazhetki veliko vstavlanja in terplenja od vsih strani nashel; al s'

boshjo pomozhjo ufe frezhno premagal. On podalfha svoje gorezhe molitve, in fi ojstro pokorjenje perloshi, de bi mu dobrotljivi Bog nebeshko luzh in mozh dodelil, naj bi vse sadershike svetiga fklepa leshej premagal, in toto boshjo delo njemu v' zhaft in v' isvelizhanje dufh frezhno ispelal. Vterdjen v' boshji volji, katera mu je zhres vse na serzi bila, in savupliv na boshjo pomozh in matere boshje le s' nekim brumnim duhovnim na 9. den listovgnoja leta 1732 v' mesto Skala se poda, in novi Orden postavi, kateri se sbor melhnikov nar svetejshiga Odreshenika imenuje. Nnjih namen je bil, fkos tiho odlozhenje posvetniga hrupa, s' branim duham, s' molitvijo in pokorjenjom samsebe posvezhovati; v' ponishnosti in pomenkanji vbogiga, sanizhovaniga, in terpezhiga Jesufa, svojga narvishiga prednika nasledovati, in tak' v' njem vterdjeni, varnejshi boshjo zhaft in isvelizhanje vbogih ljudi ofkerbeti. Lepi pokliz, po svojim boshjim Isvelizharji delo Odreshenja opravlati, po vesah in mestizah vbogim in sapushenim kmetam sveto luzh Evangelja pershgati, in jih dushe v' nebesa spravlati! Sveti Ozha, papesh Benedict XIV. je toto sbiralshie

al Orden she v' totim leti poterdil, pohvalil, in ga s' veliko oblastjo obdaroval. Ob kratkim se je na samo po lafški in rimski desheli rasfhirila, ampak tudi po nemfški semli, in tudi flovenzi se mu veselijo, kateri ga posnajo. Ufi mefhniki so Alfonsa narvifhiga prednika isvolili, de lih fi je shelel, sledni med njimi shiveti. Njegova serzhna ponishnost je tudi v' totim povifhanji stanovitna ostala. Zhe ravno poglavar veliko mefhnikov, je rajshi drugim stregel, kakor, de bi bili drugi njemu stregli; velikokrat je svoje tovarfhe naprofil; njemu zhrevle ohraniti, de bi jih jim ofnashil, in dokler je svoje klofhtre obifkuval, de bi vse po boshji volji in klofhterskih vkasah poravnal, in oblast imel, drugim sapovedavati, je prej sam storil, in vezh svoje podloshne profil, kakor veleval; sato so ga vfi radi ubogali, in ko shiviga Jesusa zhaftili, ker je s' ufimi perludno in prijasno ravnal, in bolj s' lepim isgledam, ko s' besedami sapovedal. Gosto je Bog njemu v saflushenje perpuftil, de so njegovo ponishnost rasvujsdani ludje bres ufiga vsmilenja saframovali, in ga sanizhovali, on pa je vse to divjo sadershanje s' neisrezheno poterpesh-

ljivoftjo prenefel, jim ne famo spregledal, temozh fhe s' vezhi lubesnijo sa njimi hodil, naj bi njih kamnitne ferza s' prelubesnivim sadershanjom omeznil in perdobil. Rasvujsdanzi fo posnej fami obstali, rekozh: „velika zhednost Alfonsa premore tudi narterdovratnifhe ferza omezhati.“ — Gerdo, slo gerdo je mefhnike, boshje namefhnike, ki nam grehe odveshejo, sveto refhno telo posvezhujejo, ga nebeshkimu ozhetu sa nafhe grehe darujejo, in ga nam gofto na jesik dajo, sanizhovati, vse krivo kres nje govoriti, njih sveto flushbo saframovati in jim shivljenje perkra-
titi; bi ne bilo to veliki greh? Na tako vifho s' njimi delati, njim dolshno fposhtovanje ino zhast odrezhi, fe pravi, shivimu Bogu odrezhi, fenad famim Jefusom spregrefhiti, in nje-
mu v' oko fegati. „Glejte, govori Bog, de fe mojih posvezhenih ne doteknete.“ Torej ne glejte na njih flabofti, temozh na njihovo vifoko flushbo, ktera je zelo angelam prestrafhna. 'Sam Bog v' svetim pifmi mozhno sapoveduje, duhovne zhastiti: „perpogni svojo glavo pred mogozhnim sveta, pred mefhnikam pa poni-
shuj svojo dufho.“ Na sledno vuro jih bomo sheleli pri febi imeti, naj bi nam gnado boshjo

ofkerbeli, in s' svojim kluzham nebefa odperli; al Bog jih nam nehvaleshnim ne bo hotel poflati.

Al fhe bolj je Bog sam Alfonsovo ponishnoft fkuhal. Pa Alfons v' Boga savupa, vse po boshji voli hozhe, ino se ne da, od njé premekniti; on dela in terpi, le Boshjo voljo izpolniti, le njemu se v' vsih rezhih dopafti. Ne s' sanizhovanjom in preklinvanjom, ker ve, de vse od Boga pride, in de vfi, ki hozhejo v' Jesufi poboshno shiveti, in fi nebefa saflushiti, vse volno prenefti morejo. Ne s' bolesnijo (ktera mu je posnej namenjena) ktera bi njegovo od truda sdelano in od dolgiga pofta oflableno truplo terla, ker ga izgledi fpokornikov, in slasti podoba krishaniga Jesufa, ktero je v' svojih nadlogah smiram pred ozhmi imel, sveto poterpehliivost vuzhijo. To mu je vse sa frezho, ker bo na persadevanje Kardinala in vishiga fhkofa Spinetti, vishi fhkof mefta ,Salerno isvoljon, kateri visoki flushbi se s' vfo svojo sgovornostjo ismekne, de ravno je mogel posnej is pokorfhine do rimfhkiga papesha Klemena XII fhkofijo svete Agate Gotov prevseti. Alfons se tote visoke zhafti prestrafhi,

kadar to rasvé, in okol hodi, kakor eni, katerimu po shivlenji streshejo. Bres odloga na svetiga Ozheta pishe, ino ga svoje visoke starosti, slabiga sdravja in svoje oblube opomeni, nobene visoke flushbe prevseti; slednizh mu vse pomenkanje lastnostih s vso porishnostjo nashteje, katere tak' visoka flushba od zhloveka tirja. De bi njegova profhnja prej uflifhana bila, svojo ojstro pokorjenje podalsha, in Boga gorezho profi, njega tote visoke flushbe, katere je zelo nevreden, ovarvati. Pismo svetiga Ozheta na njega pride, v katerimu Alfonsi v' pokorshini shkofijo srete Agate Gotov isrozhi. On trepretozh pismo prebere, ino smertno sboli, al, osdravljen se hitro v boshjo voljo da, in besede svetiga Kralja Davida ponóvi. „Omolknil sim, in svojih vust ni sim odperl, dokler si ti to storil,“ „naj se sгоди vse po boshji volji!“ Lepa molitev, naj bi vsih ljudi molitva bila! Od tote nam Alfons v' svojih bukvah tako pishe. „Hozhesh, brumna dusha, Bogu dopasti, in na totim sveti mirno in poboshno shiveti, se vselej in v' usih rezhih s' boshjo voljo sklepaj. „Spremisli, de vsi grehi tvojga, shivlenja katero je v' rasvusdanosti in bridkosti isteklo, le isvirajo, ker si se od

boshje volje lozhil. Pofihmal fkleni, le Bogu dopasti, njegovo voljo izpolniti, in v' ufih pergodbah moli: „Ja Ozha, tako se lje tebi dopadlo“; torej naj se sgodi, Gospod, ker se tebi tako dopadne! 'Si nepokojn savoljo kakofhne nefrezhe, pomifli, de od Boga pride, ino hitro rezi: Bog tako hozhe, in daj se v' mir ino pokoj. Na takofhno visho morefh ufe mifli in molitve vaditi, ino si persadjati, in Boga smiram profiti v' premifhlavanji, pri svetim obhajili; pri obifkovanji presvetiga rafhniga telefa, de ti da svojo voljo fposnati, ino pomagga, jo izpolniti. Dernj se mu neprenahama, te moli: Moj Bog, tukaj fim, stori s' meno in s' yfim mojim, kar ti hozhefh! — Osdravljen se Alfons v' Rim k' svetimu Ozheti in na boshji pot odpravlja, ki se hifhiza Marije, matere boshje, na zhudno visho od Angelov tamta prenesena snajde. Shtirnajft dni se je v' toti sveti zerkvizi pomudil, in njegov fpovednik Pater Villani pishe: de nobeno peró nemore popifati, s' kakofhno gorezhoftjo je on v' toti hifhizi molil, v' kateri fo nekdej Jefus, Maria in sveti Joshef prebivali; ino kakofhne nebesfhke fladkofti je tam okufil. Is boshjiga pota se v' Rim poverne, svetiga Ozheta obifkat, kateri ga

volil, ktero je s' papirnatimi podobami svetnikov po klofhterfko olepfhal, ino ko sadnji minih na flami leshal. Ponishno se je doma nofil, volnatih oblazhil se poflushil, flabo je jedel, ker je malo kedaj njegova misa s' tretjo jedjo pokrita hila.

De bi ubogim leshej pomagal, je svoj fhkofofki slati krish, kteriga mu je njegov brat v' vedni spomin kupil, oddal, in mefingastiga si okol vrata djal. Po njegovim ukasi so bile duri njegoviga poflopja smiram odperte, in slednji berazh je smel pri njegovih dve-rah ubogaime profiti. V' zhafi so ga na stesi ubogi od vsih krajev obfuli, katerim je alj sam kaki mili dar podal, alj jim ga posnej po drugih na dom poflal. Velikokrat si je na Kristusovo oblubo, ki govori: „karkoli ste narmanjfhih bratov komu storili v' mojim ime-ni, to ste meni storili“ od svojiga maliga obe-da odtergal, de bi lazhne, kteri so posnej pri njemu se oglašili, nafitil. Tajistim pa, kteri so mu njegovo neisrezheno dobrotlivost ozhitali, de gosto nevrednim podeli, je lepo odgovoril: „Je vse edno; bolshi je, obilno dati in golufan biti; ko pa malo dati in sa-tega del pri fodbi od Kristusa ozhitanje fli-

fhati.“ Njegovo vsmilenje se je slasti ob zhafi hude lakote pokasalo, katero fhibo boshjo je on she sdavnaj pred osnаноval, in se sato s' vsm potrebnim previdil. Nevsmilena lakota je vftala, vse je trepetalo, in vboshni ljudje so od gladu pomirali. Kadar Alfons veliko filofalifhi, hitro fhe malo premoshenje, katero je imel, med uboge rasdeli; preda svoj vos in konje, svoje oblazhila, fhkofofki krish in perftan, de bi ubogim obilnifhe pomagal. Kadar se je pri ludéh she veliko savolj ubogih sadolshil, na sadnje med revne stopi, jih lubesnivo objeme, in s' folsnimi ozhni nagovori: „Moji otrozi, sdaj vam pazh nimam vezh kaj dati, ker meni ubogimu moshu she nifhe posoditi nozhe; torej vam tudi pomagati nemorem.“ Vbogi svojga lubesnjeviga fhkofa in vsmileniga Ozheta tesno oklenejo, in se od njegovih besed omezheni, bolj nad njegovim milim serzam, ko nad seboj od glada premagani rasjozhejo. Skrivne fromake, ki so se framovali, vbogaime profiti, in ki so bolj pomozhi potrebni, ko ozhitni berazhi, je smiram po ozhetovo ofkerbel, in framoshlivim vbogim divizam obilno s' denarjami pomagal,

je tudi s' veïikim veseljom in zhaftjo prejel in se s' njim 3 vure kres potrebe svete zirkve posvetoval. Rimski papesh je sam pri neki priloshnosti k' Gospodi Paschkali Mastrilli, višhimu shkofu mesta Neapel rekel: „Zhe nam gospod Alfons Liguori umerje, bo sveta zirkva Jesufova noviga svetnika na altar sa pozhefhenje dobila“ V' 66. leti svoje starosti Alfons shkofijo svete Agote Gotov nastopi. Kadar bliso mesta Madraloni pride, mu otrozi prashno oblezheni, imenitni in ubogi ljudje naproti gredo, in ga s' glasnim veseljom svojga shkofa posdravijo, in v' veliko zirkvo popeljajo. Po opravljeni molitvi pred refhnim telesam na kanzel stopi, in s' takofhno gorezhostjo na pervo sapridiga, de se vsi posluhfavzi glasno rasjozhejo, in dolge spovedi opraviti shelijo. Bres samude misjonarje v' shkofijo poklizhe, in njim vse dni v' apostolskim deli alj v' misjoni, v' spovednizi, in na pridigah pomaga. Telko ljudi se je pri toti andohti snafhlo, de so permorani bili, kanzel pred duri velke zirkve prestaviti. Sosebno so Alfonsove besede na pridigi narbolj sdale. Vezhkrat ga je splofhni jozh in sdihvanje ljudi persfililo, od pridige prenehati. „Alfonsove

besede, je djal vishi shkof is Beneventa, so pufhize, ki dushe ranijo in serza tergajo.“ Veselo je bilo viditi ozhitne gresfnike, kateri so se na refnizhno pokoro in pobolshanje spreobernili, in po svojim lepim shivljenji ravno tako možhno ljudi k' poboshnosti obudili, kakor slo so pred po pohujshanji dushe pogubovali. Nezhistniki so svojimu ostudnimu grehi, ki jih telko ljudi na vezhno pogubi, in vsoi pregresfni tovarshiji sa vselej flovo dali; sovrashniki, ki so se vezh let smertno zhertili, se drugozh sasnanili, si v' zirkvi eden drugimu v' roke segli, in ljubesnivo se spravili. Pokradeno blago se je na skrivnem povernilo, storjena kriviza in shkoda popravila, in pohujshanje is shkofije pregnalo. V kratkim je bila vsa zhreda kakor v' novo ostvarjena, de se je od vsih krajov slifhalo: „Kako hitro je pazh nash sveti shkof svojo ljustvo posvezhil.“ Tako na svezhnik postavljen, je luzh njegove vuzhenosti in svetosti po vsih krajih svetila, in k' rasvetlenji dush v' takofhni svetlobi stregla, de se je zirkva svete Agate pastirja, kakor is pervih slatih zhasov Apostelov veselila. Sa se si je sveti Alfons malo hisho v' svojim poslopji is-

vtogoti, svojga škofa gerdo saframuje ino mu s' svojim mezham shuga, po njem mah-niti; sveti Alfons se tega ne vstrafhi, ino hu-dobnjaki mirno odgovori „Naj me saframu-jejo in sadevajo, kakor oni hozhejo; jaz pa morem svojo dolshnost ispolniti, ker nisim škof postal, de bi svojo dušho pogubil. Bog mi daj frezho, ko svet marternik umreti. Moja ovza, v' serze se mi vsmilish, spokori se, ino vedi, de ne bom nikedar spozhival, dokler v' totim grehi shivish.“ Je kadaj isvedil, kakofhno neframno shensko, ki škofijo po-hujsha, si je po vsi mozhi persadeval, jo na bolsho shivljenje perpraviti, ali pa fkosi go-spodsko pomozh is kraja odgnati.

Per vsih svojih apostolskih opravilah, ki so se mu od dneva do dneva narafle, je s'he veliko svetih bukev, spisal, katere je nam v' pod-vuzhenje poboshniga shivljenja sapustil, in kate-rih se sdaj meshniki v' spovednizah in na pridi-gah poslushijo. Njegovi veliki skerbi tudi nu-ne niso odishle. — Gledal je, nje v' popolnsho shivljenje po starih ukasah al regelzah spravi-ti, in se kak sveste neveste Jesufove fkasati. Tudi nov klofhter je sa nune postavil, katere se den deneshen nune sbiralsha nar'svetejshi-

ga Odrëshenika imenujejo, katere veliko do-
briga sa svoje, in sa isvelizhanje blishniga na
tihim storijo. Potem, ko je sveti Alfons svo-
jim ovzhizam po dolshnosti postregel, ga je
Bog tudi s' dolgo in vedno bolesnijo obiskal,
de bi si s'he lepfhi venez v' nebesah saflushil.
'Saj Bog svoje isvolene na semli po ternovi
stesi v' nebesa vodi, ker nam Jesus druge po-
kasal ni. On lubesnivi sin Boga Ozheta, in
kralj vsih isvolenih je ob zhasi svojga po-
potovanja na semli, mosh bolezhin in terplenja
bil, kakor je sam obstal: ni mogel Kristuf
terpeti, in tako v' svoje zhaft iti? „Vse svoje
flushabnike je on v' svojo velizhastvo in ne-
beshko kraljestvo s' totimi besedami povabil.“
Kateri hozhe sa menoj priti, naj sataji sam
sebe, vseme svoj krish na ramo, in hodi sa
menoj. „V' shivlenji svetnikov se bere, de so
dushe, ktere si je Bog isvolil, in posebno
lubil, tudi tajiste bile, ktere so na sveti nar-
vezh terplenja okufile.“ Bodi mi svesta, moja
hzher, je enkrat Jesus k' sveti Theresji rekel,
„de, kelkor vezh terplenja moj Ozha dushi
naloshi, telko vezhi snaminje svoje neisrezhe-
ne lubesni do nje rasodeva.“ Bog je nam ve-
zhno plazhilo v' nebesah oblubil, hozhe pa, de

in v' lepe flushbe spravlal, de bi kjé na gerdim poti po neframnim saflushki ne lasile.

Njegova lubesen je tude v' hude jezhe hodila, nefrezhnim jetnikam na pomozh prit; gosto jih je, zhe je le vtegnil, obiskoval, njih terplenje s' evangelfkim navukom polajfhat, in jim kaj vbogaime podat. Ali nobeno fhtevilo nefrezhnih bi nam kristjanam nefmelo tako na ferzi biti, kakor vbogi bolniki, kateri so narvezhi blago zhloveka na semli, nar vezhi frezho v' totim shivljenju, to je, sdravje sguibili, in kateri od bolezhin premagani, k' v'fimu opravili nepremoshni, na meji vezhnofti nar bolj po luzki pomozhi sdihujejo. Bili so Alfonsi slo na fkerbi, ker je sa njih telefno sdravje, fhe bolj pa sa vezhno frezho njih nevmerjozhih dufh fkerbel. Obiskal jih je s' velikim veseljom, in se dal, sam bolehen k' njim perpelati, ker se je operjen na svojga flushabnika na postelo narrevnifhiga usedel. Zhe je bil ravno rojen slahnik in miloftivi fhkof, se mu vender ni gnufila nesnanih bolesen; ni ga bilo fram holenim vudam Kristufovim postrezhi, in ni se navolil, njih smerdlive rane obvesavati in vmerjozhim pomagati, sveto vmreti. Zhaftil je v' njih svojga ranjeniga Isvelizhar-

ja, kateri bo vse stotéro v' nebesah poyernil, kar se je njim v' njegovim imeni storilo. Bolniki so boleni Kristusovi vudi, si je mislil, ki s' njegovo glavo sklenjeni, s' njim na svetim krishi visijo. Sveti Alfons je bil refnizhno dober pastir svojih ovzhiz, ino ves gorezh sa boshjo zhaft in isvelizhanje dush, sa katere je bil nozh in den pripravlen svojo shivljenje dati. Vse kraje svoje shkofije je obhodil, nove fare in zirkve sasidal: stare popravil in olepfhal, ino poboshne shege in bratovshine vpeljal.

Pohujshanje, katero so pershone visokiga stana dale, je s' dvojno gorezhofstjo preganjal, ino se ni dal umiriti, dokler ni blo is svoje shkofije pregnano. Vedil je, de se skos pohujshanje veliko vezh dush pogubi, kakor se po lepih isgledih refhi; in de se gerdo shivljenje shlahnikov veliko bolj prime zhloveka, in hujshhe shkoduje, kakor pohujshanje ljudeh niskiga stana. Pri takih perloshnostih se Alfons v' boshjim strahu vterjen ni bal, nobeniga zhloveka. Enkrat je sveti shkof nekiga shlahiga gospoda, ki je v' pregefshni tovarshiji drugiga spola shivel, pred se poklizal, ino ga s' lepimi besedami svaril. Hudoben shlahik se

si ga s' trudam in terplenjom saflushimo, in dobro vemo, de naša sedajna zelo kratka in lahka nadloga nam vezhno, ino kres vso méro vifoko zhaft prinese, ki vse preseshe.“ Neisrezheno leshej mi tukaj svoje dolge s' poterpeshlivoftjo v' svojim bolenji in terplnji pravizhnimu Bogu poplazhamo, in svoje grehe isbrifhemo, kakor na ovim sveti v strafhnim plameni viz. Sato je sveti Alfons svojo bolenje ne samo s' voljo prenesel, ampak se ga is serza veselil, in Boga vedno hvalil, ki mu je lepo perloshnost dal, svojo lubesen do njega s' svojo poterpeshlivoftjo rasodèti. Sako pljen v' mnoge skerbi svoje shkofije se Alfons nekim snanzam lubesnivo potoshi. „Jaš nošim trideset taushent dušh na svoji dušhi, rezhe on, in gorje meni, zhe se le ena po moji nemarshini pogubi! Kaj pa she terpim, ni besede vředno.“ Trikrat je nevarno sbolel, ino sledno bolesen, katera se ga je v' Arienzi lotila, 17 let neprenehama do smerti volno na tihim prenesel. Dobil jo je pri priloshnosti neke posebne andohti, pri kateri je ofem dni pridigoval. Od pota se je mozhil, veter potegne, in njega hudo mrasiti sazhne. Vsih vud se mertvudnost loti, in on se ne more ne

povsdigniti ne geniti, ker mu sleherno dotikanje nesnano bolezhino napralja. Sadnizh se mu v' fhinjak saftavi, in glavo tako globoko do perf vlomi, de jo posihmal ni samogel, tudi nekelko osdravlen, ne povsdigniti, ne na stran nafloniti. Pri jedi in pri svetih mefhah je bil torej premoran se Shalize ali fklede poslushiti, de bi sveto refhno kri bres vse nevarnosti pil. Is vedniga perklonenja glave terdo na perf se mu je nesnana rana pod brado napravila, pod katero so se zhervi saredli, katero je do smerti fkerbno sakrival, de bi le Bogu, vezhnimu plazhniku snana bila. V' takofhnim terplenji, na vsih vudah krishan, smiram s' Bogam sdrushen na posteli leshi, in kar besedize nepoterpeshljivofti ne sine; temozh vse Bogu daruje, od kateriga je prifhlo; svojo terplenje s' Kristusovim terplenjom fklene, in ga prosi: naj bi vse bilo njemu k' vezhi zhafti, sebi pa k' odpufhanji grehov in povifhanji vezhniga plazhila. Refen, milo in prezhudno je bilo svetiga Alfonsa viditi, kako je v' zhasi nekelko osdravlen prepaden od ojstrij postov in ob velikiga terplenja, fkorej boshji martri padoben s' globoko perklonjeno glavo, s' sgovornostjo zherft-

viga mosha pridigoval; vse dušne in telesne potrebe svojih ovz is poštele ofkerbel; vse delal in pifal, kar bi k' zhafni frezhi in v' isvelizhanje svoje zhrede flushilo. Savolj svoje five starosti in vedniga bolehanja si je bil ponishni Alfons na fkerbi, de svoji visoki flushbi sadofti ne uftreshe, in drugizh na sv. Ozhe-ta Klemena XIV. pifhe, terga pohlevno profi, naj bi mu teshko butaro fhkofofke flushbe odloshil, alj papesh ni njegovo profhnjo ofli-fhal, in je nekimu prijatelju rekel. „En sdihlaj mojga Alfonsa sa svojo zhredo vezh premore, kakor bi stókrat svojo fhkofijo obifkoval“ Sv. Alfons je na novo pet let fhe fhkofijo svete Agate Gotov vishal, in zhe je ravno bil na telefi od starosti in bolenja oflablen, je vender bil na dušhi shiv in mozhen, vse po boshji volji poravnati.

Kadar je Pius VI. na mesto svetiga Petra postavljen bil, je on svojo profhnjo sa od st a- vlenje fhkofije ponovil, ino papesh mu po Kardinali Giravdi tako pifhe: „Sveti Ozha-fo s' refnizhnim obshalovanjom shaloften stan njihoviga sdravja isvedili, kateri jih je v' toti fklep napravil. Preprizhanimu od njihoviga saflushenja in fhkofofke fkerbi, je svetimu

ozheti dopadlo njihovo prošnjo sprejeti, ter so, zhe ravno ne radi, v preiskovanji refniznih urshohov, ktere so oni nafhteli, v' njih odstavo shkofije dovolili. „V' leti tedaj 1774, bil je dan velike shafosti sa zelo mesto, in sa vse verne od sv. Agate, se je sv. Alfons od svoje ljube shkofije, ktero je veliko let nevtrudama s' zhisto pasho boshje besede redil, lozhil. Obdan od neshtevilnih ljudi in ubogih, ki so dalezh sa njim hruli, se je v' mesto Nozhera k' uzhenzam svojega Ordna; od kterih je vbog shel, tudi vbog povernil. Milo je bilo gledati milostiviga gospoda shkofa, siviga in sdelaniga starzhika, ki se je s' flabo korbizo, v' kateri je vso svojo pohistvo s hranjeno imel, in s' siromashko postelo na vosi pri dverah svojga klofhtra, ko sadnji podloshnik oglasil. Salublen v' revfhino Jesusovo, ki se je is golubnsni do naf v' revni shtalzi porodil, se v' malo hifho (hram) saklene, in na popolnomasti radovolne revfhine in ponishne pokorshine, zhe ravno poglavar, vse svoje uzhenze preseshe. Vsi se nad njegovim lepim shivlenjom rasgledujejo. Gorezhoft njegove lubesni je is premishlovanja vezhnih refniz zhe dalez bolj rasla, de se je vsako vuro pred presvetim

refhnim telafam v' molitvi pomudil. Vuzhil je, de je molitev možno oroshje, s' katerim vse salesovanje dušnih sovrashnikov, in huzdizhove skufhnjave frezhno premagamo; kluzh s' katerim samoremo shkrynjo boshjih gnad in dveri nebeske odpreti. Zhe se, vuzhi sveti Krifostom „prav opravi, angele boshje neisrezhenno rasveseli; torej tudi molizam na pomozh hitijo;“ ino tak prijetna in dopadliva je vezhniku Bogu, de je zelo svoje angele na to odlozhil, jo pred svoj tron v' slatih posodah prinesti, kakor hitro is ponishniga in sgrevaniga serza pride. Ona je svesti postreshnik, nebeskimu kralji slo snan, pri katerimu veliko premore ino velja, in kateri po svoji gorozhosti od totiga milostiviga kralja nam vso pomozh ofkerbi, ktere mi revni v' svojih teshavah in skufhnjavah vedno potrebujemo. Kakor truplo svojo shivljenje od dushe dobi, tako tudi dusha od molitve shivi, dokler bres boshje gnade nizh dobriga storiti ne samoremo.“

Kakor je boshja volja, de polje in vinograde obdelamo, de nam shito in vino rodijo; ravno tako je tudi njegova sveta volja, de molimo in si gnade isprofimo, ktere so nam k' isvelizhanji potrebne, fosebno pa bo gnada

stanovitnosti le tajistimu dana, kateri vedno sa njo profij. Od ufih perpomozhkov nashiga isvelizhanja, meni sv. Karol Baromej, ki jih je Jesus Kristuf v' svetim Evangelji perporo. zhil, je molitva perva „ter smo nepremoshni svojo isvelizhanje bres nje dosezhi.“ Pridite vsi k' meni, naf vabi, nashiga isvelizhanja shelni Bog, „kateri se truditi in ste oblosheni, ino jaf val bom poshivil.“ Bolj sheli Bog nam sirotam pomagati, kakor mi shelimo, de bi se nam spomagalo. Kmal se bo greschnik, ki molitvo lubi, is svojga greschniga shivlenja, k' svojimu Bogu povernil, in strashen postal peklenfshkimu skufshnavzi; kmal bo pravizhen v' popolnomosti rastel, Angelam podoben in stanoviten v' dobrim ostal, zhe se v' gorezhi molitvi Bogu sporozhi. Da bi sposnali, kakoshni salogi so v' molitvi s hranjeni, in kako veliko dobriga mi samudimo, zhe jo opushamo al zelo sanizhujemo! Veliko vezh bi pravizhnih nveliko manj greschnikov bi bilo na svetu ako bi bolj ponishno in gorezho molili, sato molite vsi, naf sv. Apostel opominja „bres prenehanja;“ eden sa drugiga, de isvelizhani bomo.

Gorezhoft dušhe v' nebefa poshiljati, Alfonsa tudi v' sivi starosti sapuštila ni. V'fako soboto in nedelo se je dal na kanzel sanesti, de bi ludem besedo boshjo osnanuval. V' leti 1779 je dolga sušha hudo lakoto napovedovala. Duhovščina, in vsi mestari so sklenili, boshji pot ozhitnih molitev opraviti, in so tudi Alfonsa na prozéfijo pokore povabili. De ravno je komaj lasil, in bres podpire nobene stopinje storiti ni mogel, se vender nekaj zhasa, s' pepelam potrosen, s' fhtrikam okol vrata, in s' ternovo krono na glavi pefhez shel, in tako shivo poslufhavze opominjal, boshjo jeso otolashiti, de so se vsi serzhno svojih grehov isgrevali; al nebo se ni hotlo odpreti. Nekaj posnej se on memo zirkve matere boshje, imenovane matere polne gnade, peljá, She dalezh od tote zirkve, in bliso svojga doma pride, kar na naglim saverniti v'kashe, in v' zirkvo stopi, kamor je k' zhasi veliko ludi prifhlo. „Moje ludstvo, Alfonsa sapridga, odshenimo greh, tak bo nam diviza Maria gnado isprofilá, de bo zelo nedelo obilno deshilo.“ Tote besede so posheleni sad prinesle; veliko se jih je refnizhno spokorilo, in na pervo soboto sazhello deshiti, ino

je deshilo zelo nedelo, in she vezh dni posnej. — Dni in nozhi je v' sladkim premishlavanji boshjih rezhi prebedil, flehern den sveti krishov pot in roshenkranz odmolil, terdo se postil, in sa grehe lustva ojfstro pokoro delal. She devetdeset let svoje starosti je shtel. Sedel je na stoli neprem knjen, in naflonjen svojo bolezhno glavo na misizo; al na posteli leshal, kratko spanje okufil, al pa v' svojim stóli na kolelah se po hifhi vosil. Na prafhanje, kako se pozhuti, jim odgovori: „Jaf ispolnujem boshjo voljo.“ Tako je njegovo shivljenje smiram v' apofstolskim opravili, v' terplenji, in v' dobrih delah isteklo; in sdaj je zhaf prifhel, svojo zhasno terplenje s' vezhnim veseljom smeniti, in sa svoje dobre dela in sveto shivljenje od Boga vezhno plazhilo prejeti. Kadar je zhutil, de se njegova sadna vura perblisha, je sazhel se pripravlati, sveto vmreti. „Sdaj se morem, je rekel neki mu meshniku, bolj fkerbno k' smerti pripraviti.“ „Njihovo zelo shivljenje, odrezhe ovi, je bila vedna priprava srezhno vmreti; naj le tako v' miri in veseli oftanejo, kakor so.“ „Po hoshji milofsti, odgovori sveti starzhek, mi fizer na snotrajnim miri ino sladkofsti ne smenka, pa se morem vender k' blishni vuri bolj

škerbno pripraviti.“ Kaj je pazh bolj gotovo, in nam blishej, kakor smert, ktera naš posabila ne bo, in ktera zhloveka al v' frezhno, al v' nefrezhno vezhnoft pelja. Kako malokedaj na njo smiflimo, in ko vtraglivo se pri svojih velikih grehah na njo pripravlamo! Glejte, zhe zhlovek v' enim smertnim grehi umerje, bo nefrezhen, in pogublen — na vezhno; zhe pa v' boshji gnadi umerje, bo frezhen, in isvelizhan — na vezhno. „Kamor drevo pade, govori sveti duh, tam obleshi — na vezhno.

V' svojim dušnim sapuſhenji, suhota in bridkoſti, s' katero je Bog svojga flushabnika, kakor vse svoje isvolene hotel na sledno obifkati, se Alfons ni dal od poti poboshnoſti premekniti, temozh se je s' vſo pohlevnoſtjo boshji volji v pokorſhini podvergel, in na Boga savupal. „Na te ſim Goſpod savupal, je na tihim k' Bogu molil, sato ne bom na vekomaj oframoten.“ Tudi peklenſki ſkuſhnavez, ki nikol ne pozhiva, temozh okol hodi, iskajozh, koga bi poſherl, ſe ga po boshjim perpuſhenji loti, in ko angela nedolſhniga s' meſenimi ſkuſhnavami terpinzha, njega, kateriga je prej sledna ſenza neſramnoſti v' ſtrah ing roso pripravila. S' gorezho molitvijo, s' begam v'

prešvete rane Jesufove, in s' klizanjem matere boshje na pomozh, je on vse oftudne podobne nezhistosti frezhno pregnal. Njegovi spovedniki so vsi ob enim obstali, de niso pri njegovih spovedah, defiravno je bil od shushnjav safut, nikedar kaj nafhli, kar bi bilo odvese potrebno, dokler je vselej zhaftiti premagavez is fkufhnjave prifhel. Neke dni pred smertjo so filne fkufhnjave odhenjale, in on se je v' svete rezhi samiflil, od nebesi pogovarjal, in nekolko nebeshkiga veselja she tukaj okufil.

Potem, ko so ga smertne teshave obifhle, ga pride mefhnik na sledno spovedat, in mu popotnizo prinese; al ker se na poti prezej samudi, Alfons ko Seraf od dalezh k' svojimu lubimu sheninu saklizhe: „pridi Gospod, pridi; in nikar ne mudi.“ Po vshiti rešhniga telefа, in napojen s' nebeshko fladkostjo, toti den v' sveti sahvali dopernesе, in svojo dušhо sa frezhno sledno vuro Isvelizharju perporozhi. Na den 23. maliga serpana (Julja) 1787 je s' sosebnо pripravo sveto posledno olje prijel, in sdaj po boshji martri segne roshenkranz na rokah in na persah podobо shalostne matere boshje ima, ter an-

dohtlivo samoli: „Moj krishani Isvelizhar Jesus Kristus! Jas te lubim is vfiga serza, dokler si sa me terpel in vmerl.“ Mefhnik se s' filo od njega lozhi, in jokajozh drugim duhovnim na pragi vleva, k' bolniki iti „Le v' hisho stopite, pravi, gledat, kako svetniki umirajo.“ Na sadno vuro vse svoje uzhenze poklizhe, jih lepo opominja, svesto svojim oblubam po svetoſti hrepeneti, v' Gospodovim vinogradi v' vsi gorezhnoſti delati, svojo plazhilo pa le od Boga perzhakati. Nje vse pošegna, in ponishno profi, tudi sa njega moliti. Kadar se ga nesnana ſkuſhnjava prime, se v' podobi ſhaloſtne matere boſhje terdo ogleda, in milo ſaklizhe. „O Maria, moja ljubesniva mati! ſavolj tvoje lubesni do Boga te proſim, bodi moja pomozhniza v' moji ſadnji vuri, ne ſapuſti me, dokler me v' nebeſah med iſvoljenimi ne vidifh, ſe lepo naſmeji, ino veſelo ſpregovori. Pobosbno ſe meni, vidi, de ſe mu je nebeſhka kraljiza, troſhtarza vſih revnih na ſledno prikasala, in mu s' svojo vprizhnoſtjo na pomozh priſhla, ker jo je ſlehern den gorezho proſil, njega v' ſadnji narimenitniſhi vuri, ſa katero vezhnoſt pride, ne ſapuſtiti. Veſ poterpeſhliv v' ſvojih ſmertnih

teshavah, v' vedni sahvali sa nesnane bolezhine lepo flovo od svojih okolstojezhnih mefhnikov v seme, in se poln savupanja v' podobo krishaniga Jesufa in matere boshje osira. Zhe so se besede sv. pisma kedaj ispolnile, ki pravi: „kteri se Gospoda boji, njemu se bo na sadnje dobro godilo; on bo ob dnevi svoje smerti od Gospoda poshegnan,“ tak so se nad svetim Alfonsam ispolnile. Sadnokrat she svoje ozhi proti nebefam oberne, globoko isdehne, presvete imena: „Jesuf, Maria isrezhe, in svojo sveto dufho boshjimu Odrefheniku, kteriga je is serza lubil, isrozhi prvi den kimovza (Augusta) v' leti 1787, bliso v' 91. leti svoje starosti, ravno ko se je k' angelfkimu zhefhenji svonilo. Vladal je tifti zhaf sveto zirkvo poboshni Papefh Pius VI.

Ker je nash svetnik vef zhaf svojga shivlenja neprenehama lepo svojimu Bogu shlushil, sato je tudi sveto sklenil svojo shivljenje; reven je fizer na sveti shivel, al bogat in poln saflushenja v' nebefa shel, od Boga vezhno plazhilo prejet, Sdaj je pri vezhnimu Bogu mogozhen proshnik, in tajifti mosh, ki veliko sa lustvo in sa sveto mesto profi. „Hitro se je njegova smevt rasglasila, in ljudje so

od vseh, blisknih in dalnih krajev prifhli, svetnika zhaftit, in se njegovi priproshnji perporozhat. Eni so obshalovali sgubo svojga vsmiljeniga ozheta, drugi pa veselo alleluja peli, ker se je gotovo vedilo, de je njegova duha ravno shla v' nebeshko veselje, Boga vekomaj vshivat. Po smerti se neki nuni velike poboshnosti v' nebeshki svetlobi prikashe, ter jo opominja, naj v' brumnim shivlenji svojimu Bogu stanovitno flushi. Bog je svojga svestiga flushabnika in svetnika hitro svetu rasodel, in ga tud na semli povelizhal, kjor se je na njegove proshnje veliko zhudeshov godilo. Jo sh ef M. Fufko dete, nekaj zhres eno leto staro, se je par, (vojdra) na kterih je Alfons leshal, doteknilo, in od hude treflike osdravilo. Posnej je dete, ktero je podobo Alfonsovo v' roke dobilo, v' eni roki podobo imelo in svetnika sam od sebe imenovalo; s' drugo pa na podobo in v' nebo kasalo, ter klizalo: „Alfons v' nebesah! Alfons svetnik!“ Ko mu podobo nashiga svetnika is rok vsemejo, in drugo dajo, toto savershe in po prvi vpijozh hrepeni: „ne tota ni prava“ in se le takrat vtolashiti da, kadar mu podobo sv. Alfonsa drugozh podajo.

Pri preiskovanji z h u d e s h o v, in p o s v e t o v a n j i, alj bi smeli Alfonsa med svetnike shteti, se je rasvedilo, de je v' svojem shivljenji sto bolenih otrok samo një shegnajozh osdravil. Enokrat mu od rojstva mutastiga otroka pripelajo; Alfons ga po navadi poshegna (blagoflovi), mu podobo matere boshje pokashe, in po njenim imeni prafha; fantizh jo vurno glasno imenuje: „mati boshja“ in od fih dob sa vselej spregovori.

A n t o n i a T u r z i a od Kantazaro Kalabrije na Lafhkim je s' shaklam polnim shita is visokih lojter padla, si perfa in rebra sterla, ino ni premogla ne hoditi ne jesti. Po treh dneih so se bolezhine s hujfhale; torej so jo na smert boleno s' svetimi sakramenti previdili, ravno ob dnevi, ko so svetik sv. Alfonsa pervo obhajali. Proti vezheri popolnoma flabi, smerten pot na zhelo stopi, in bolena v' smertne teshave pade. Vmirajozha pri sv. Alfonsi pomozh ifhe, ino terdno oblubi, zhe jo osdravi, njemu svezho v' dar prineft. Naglo neisrezhna luzh v' hifho stopi, vmirajozha svetiga Alfonsa, ki se je po fhkofofkem oblezhen, s' nebeshko svetlobo obdan prikasal, sposna, in glasno saklizhe: „glejte, sveti mosh k' meni gre.“ Glasno

fvezho od okolstojezhnih tirja, de bi jo svetniki, katerimu jo je na smertni posteli oblubila, darovala; in jo na postelo poloshi. Alfons jo lubesnivo pogleda, ino trikrat po fhkofhkem poshegna, ona osdravi, se na posteli vsede, in meshnika, ki je nad njo molitve sa vmirajozhe molil, tako ogovori: „Oni moju duhho Bogu vsiga mogozhnimu isrozhujejo; jas sim pa po svetimu Alfonsu, ki se mi je prikasal, popolnoma osdravela, in hozhem is postelete ustati.“ Vurno se sdaj sama is postelete vsdigne, jesti sheli, in po jedi svojo dete drugozh doji. Bres odloga in ludfke pomozhi se na pervo jutro v' zirkvo bratovshine nar sve-tejshiga Odreshenika podá, na smertni posteli storjeno oblubo ispolnit; in v' sahvalo sado-bljeniga sdravja sa velko péto meshho dati. S' totim, pa fhe s' veliko vezhimi zhudeshami je Bog svojga ponishniga flushabnika po njegovi smerti na semli povishal.

Pa she v' svojim shivlenji je bil sv. Alfons zhudodéln mosh. Neki duhovn, od svetosti Alfonsove preprizhan, is posebne andohti od roba njegoviga plajsha fkrivaj odreshe; ker ga pa hitro isgreva, de je fkosi to oblazhilo svojga fhkofa poshkodoval, shalosten nasaj v' odre-

sano oblazhilo pogleda; alj kako se je njegovo ferze rasveselilo, ker vidi, de je plajsh na zhudno visho drugozh israftel, in poprejshne dolgosti postal. Gosto je v' prihodne zhase gledal, in veliko zhafa prej pergodbe napovedoval, ktere so se vse na tenko po njegovi prerokbi ispolnile. „Naj le kmal vse svoje posvetne opravila popravijo, je djal nekimu mefshniku, in naj grejo v' tiho samoto, sa isvelizhanje svoje dushe fkerbet, in se na blishno smert in na vezhnost pripravit.“ Pol drugi mesez po tem je duhovn umerl.

Med pridigo, ki jo je v' mesti Arienzo imel, je na naglim vtihnill, in svoje poslufhavze k' molitvi opominjal, dushe Gospoda Albertini vezhnimu Bogu perporozhiti. Posnej se je svedilo, de je toti zhastitlivi fhkof ravno ob toti vuri v' vezhnost fhel. Is njegoviga zhela so enokrat svetel luzhni shar vidili na bukve pasti, na katere je molil; nekokrat pa ob enim zhafi na vezh krajih. V Arienzi 21. Kimovza (Septembra) v' leti 1772, je Alfonsa, kakor se perpoveduje, na svojim stoli terdo spanje prepadlo; drugi den bliso devete vure po nashim fhtivenji naglo sasvoni; njegovi postreshniki vsi pre-

ftrafheni fopoma pèdirjajo, on pa jim pravi, de je papeshi v' Rimi, kteriga duſha ſe je ravno is ſveta lozhila, na pomozhi bil.“ In ravno ta dan je papesh Klemen XIV. umerl. Tako zhaſtito je Bog ponishniga Alfonsa na ſemli povifhal. Papeſh Pius VI. ga je sato v' leti 1816 med isvolene ſhtel; ſveti ozha Gregor XVI. pak po novih ſtorjenih zhudeſhih 26. velikiga travna (Maja) ſvetnika po vſi ſveti zirkvi rasglafil. Bog daj, de bi ſe vſi, ker ſmo isgled ſvetiga moſha vidili, sbudili; in ker ſmo tudi k' ſvetoſti in v' nebefa poklizani, enkrat sazheli s' vſo go-rezhoſtjo v' zhednoſtah raſti, ter ſe udeleſhili njegoviga vezhniga veſelja v' nebefah!

Le kdor po Alfonſovem na ſvetu ſhivi,
V' Jeſufa ſalublen, Marijo zhaſti,
'Se lahko greha varje, nebefa dobi!

V' Marburgi na den S. Lukesha v' leti 1839.

J. O.

C. SS. R.

Litanije

od svetiga Alfonsa.

Gospod, smili se zhef nas!

Kristuf, smili se zhef nas!

Gospod, smili se zhef nas!

Kristuf, flifhi nas!

Kristuf, uflifhi nas!

Bog Ozha nebeskhi!

Bog 'Sin, odrefhenik svetá,

Bog sveti Duh!

Sveta Trojiza, en sam Bog,

Svete Alfons!

smili se
zhef nas!

Sveti Alfons!

Maria, ti svesta podoba otrozhje po-
boshnosti!

neomadeshano ogledalo zhistosti!

zhista lilija nedolshnosti!

ferzhen sanizhuvaviz sveta!

vuzhenik poterpeshlivoosti v' terplenji!

isgled krotkoosti in ponishnosti!

lubesnivi ozha vbogih in sapufshenih!

mogozhen sdravnik bolnikov!

isgled vsih zhednostih!

nevtruden gorezhi delaviz sa isve-

lizhanje dufh!

neprefrafhen preganjaviz smotnjav!

stanovitene persadevaviz sa zirkvene

postave!

Profi sa nas!

Sveti Alfons!

gorezh osnanovaviz boshje besede!
 rasvetlen vodnik po poti popolno-
 mosti!
 svesti podloshnik visihga poglarvarja
 svete zirkve!
 nova lepota duhovniga stana!
 fkerben pastir, tebi isrezhene zhrede!
 zhast mesnikov in fhkofov!
 perferzhen zhastiviz boshjiga deteta
 Jesufa!
 uneti moliz presvetiga refhniga telefa!
 gorezh Seraf pri ofru svete meshe!
 svesti flushabnik presvete divize Ma-
 rije!
 angel v' shivlenji in sadershanji!
 patriarh v' pastirski fkerbi sa lustvo
 boshjo!
 prerok fkosi dare zhudeshov in pre-
 rokovanja!
 apostel fkosi tvoje posvezhene dela!
 marternik fkosi neisrezheno ojfrost
 shivlenja!
 sposnovaviz fkosi presvete dela!
 diviza na telef in na dufhi!
 duhovni ozha sbiralifha nar svetej-
 fhiga odrefhenika!
 isgled misijonarjov!
 nafh lubesnivi ozha ino varh!
 de se sveta vera pri naf smiram shivo
 ohrani,
 de nafho vupanje v' Boga smiram
 raste,

Profii sa naf!

Sveti Alfons!

de bomo od ognja boshje lubesni
uneti!

de se andoht do presvetige rešniga
telefa v' naših serzah pomnoshi
(pogmera)

de se posdravljanje presvete divize
Marije v' nami nikedar ne prehladi,
de se naših grehov prav spokorimo,
de vso pervesanje na polvetno ras-
deremo.

de v' vednim miru in edinosti shivimo,
de vsi duhovni in deshelfki oblast-
niki našho nar vezho frezho
ofkerbijo.

de po izgledi tvojih zhednostih svesto
shivimo.

de v' vsih potrebah po tvoji pro-
shnji pomozh sadobimo.

de bomo tvojga varistva smiram vre-
dneshi,

de nam frezhno smertno vuro ispro-
sish,

de se vsih totih gnad v' shivljenji in
v' smerti udeleshimo

Profi sa naši

Sveti Alfons!

Jagne boshjo, ki grehe sveta odjemlesh, sa-
nesi nam, o Gospod!

Jagne boshjo, ki grehe sveta odjemlesh,
slisli nas, o Gospod!

Jagne boshjo, ki grehe sveta odjemlesh,
smili se zhes nas, o Gospod!

Kristuf, flifhi naf!

Kristuf, uflifhi naf!

Profi sa naf, sveti Alfons!

De bomo vredni Kristusovih oblub.

M o l i m o .

O Bog, kateri si svojo zírkev po svetim Alfonsi, tvojim, sa isvelizhanje dušh gorezhim spovedavzu, in fhkofu s' novimi otrozi pomnoshil (pogmeral), te profimo, dodeli, de fkosi njegovo isvelizhanfko opominovanje, podvuzhenje, in fkosi njegov isgled poterdjani, frezhno k' tebi priti samoremo. Skosi Jesufa Kristufa, Gospoda nashiga, Amen.

Hvalen bodi Jesus, ino Marija vselej diviza!

Na vekomaj!

Pésem

od svetiga Alfonsa.

1.

Od Roshe raja svetigá
 Bo moja duha péla,
 Ki 's ternja grefhvida svetá
 Je lepo prizvetela.

Od sonza boshje milosti
 Prelepo je objana,
 Kerfhvnsko zérkuv sveseli
 Na s' svojim duham oshivi:
 Svet Alfons imen'vana.

2.

She sazhne Alfons, favtizh ¹⁾ mlad
 Le Jesufu flushiti;
 Svelizharja objifhe rad
 V' presvetim Sakramenti.
 Marijo mater tud zhafti,
 Ji svete pesmi poje,

---

1) Bubizh, dezhir.

Sa grefhen svet Alfonsu ni,
 Le flushbi boshji posveti
 On vse shivljenje svnje.

3.

Pravizhen doktor On, sferbi
 Vse pravde prav skleniti,
 Nar manj krivize se boji
 Alfons komu storiti.
 Ni hotel krivih mitev vset.
 Pravize ne flepiti,
 Rajshi je hotel vbog shivet
 In sapustit' golufen svet,
 Kakor dufho sgubiti.

4.

Duhovfki stan li isvoli,
 Pastirsko lepo flushbo,
 Posebno vbogim ofkerbi
 Novo duhovsko drushbo.
 Besedo boshjo osnanovat:
 To so njegove shelje,
 Sgublene k' Bogu pripeljat,
 Jih pogublenja ovarvat:
 Nar vezho mu veselje.

5.

On vidi sapušhenih frót
 Veliko bres pastirja,
 On gleda, koljko hudih smot
 'Sovrashnik dušh rasfhirja.
 Veliko shetuv on sposna,
 Alj delavzov pa malo,
 Ki bres dobizhka zhafniga
 ,Storili vse bi sa Boga,
 De bi jim delo sdalo.

6.

In kakor se on sam puti,
 Veliko dušh svelizhat',
 Tud' svojim bratam narozhi
 Vsim boshjo voljo prizhat':
 Naj grešnik grehu da flovó,
 Naj shkodo vso poverne,
 Odrajta ptuje naj blagó,
 ,Sovrashniku podá rokó
 In k' Bogu se oberne!

7.

In kakor sonze oshivi,
 Ki is sagór prifije,

Na revni semli vse stvarí,
 In jih lepó ogréje j
 Bi tud' kristjani ravn' takó
 Na novo oshiveli,
 Ako bi po Alfonsavo
 Prefveto Jesufa Teló
 Pogosto, prav prijeli.

8.

Ravno kakor popotnikam
 Po nozhi luna sveti,
 'She lepfhe kashe tudi nam
 Marija prav shiveti.
 Sa to Alfons ljudi uzhi
 Kok mater njo ljubiti,
 Ker zhlovek se ne pogubi,
 Katir Marijo prav zhafti
 In hozhe njeni biti.

9.

In kar Alfonsus svet vuzhi,
 'She lepfhe sam pokashe,
 Obleke ¹⁾ svete zhiftofi
 ,Skos gréh nikolj ne vmashe.

1) Oblazhila, gvanta.

Alfons, v' reznizi, mešnik svét
 Svetejšhi škof postane,
 Le sa otroke hozhe 'met',
 In kakor ozha ofkerbét
 Svoje zhrede kristjanc.

10.

V' desheli terda lakota
 Ljudi slo hudo vije
 Alfonsns voljno vbogim da
 Prihodke vse škofije,
 In kadar je she vse rasdal
 In nima kaj darvati,
 Svoj lasten perstan je predal,
 „Otrozi! je poslednih djál:
 Vam nimam kaj vezh dati.“

11.

Bolnikam streshe Alfons rad,
 Jetnike tud objishe,
 In dušham sdrave navke dat'
 On svete bukve ¹⁾ pishe,

---

1) knige.

Vse dobre dela milosti
 Opravlja Alfons sveti,
 Ponishen ino vbog shivi,
 Alj bogat semljo sapusti.
 Plazhilo tam prijeti.

12.

Kér njega ljubi dober Bog
 Mu poshle tud' terplenje,
 Polno teshav ino nadlog
 Je bilo nja shivljenje.
 Skufhnjave hude on terpi
 Bridkosti in bolesni,
 Pa lep isgled nam sapusti,
 Kako savolj Boga tud' mi
 Terpimo is ljubesni.

13.

Tok lepih lét devetdesét
 Alfonsus Bogu flushi,
 Veselo sapusti ti svét,
 Svetnikam se pridrushí.
 In kakor rosha on zveti,
 V' nebesah per Ozheti,
 Nam roko daja in sheli,
 Deb' frezhno prishli tudi mi
 Sa njim, v' nebefa vseti.

14.

Veliko zhudeshov se je
 Skos nja profhnjo sgodilo,
 Veliko milosti bo fhe
 Kerfhanstvo isprofilo,
 Sato se zerkuv veseli,
 Sdaj svojga pomozhnika,
 Nja zhaft povikfka, in veli 1)
 Naj vsak Alfonsa pozhafti
 Velikiga svetnika.

15.

Oh, sveti Alfons! profmo te,
 Na naf se sdaj ogledaj,
 De tukaj ne sgubimo se,
 Sa sebo nam pomagaj.
 Posebno milost 'sprofi nam,
 Naj Jesus in Marija
 S' preljubim svetim Joshefam
 V' shivlenji tukaj, ino tam
 Bo nafha tovarfhija.

---

1) Guzhi, rezhe.

Vorliegendes Manuscript: Kratko popi-
lovanje shivlenja svetiga Alfonsa wird mit
der katholischen Glaubens- und Sittenlehre über-
einstimmend, und zur Erbauung geeignet befun-
den.

Von dem F. B. Seckauer Ordinariate zu
Grätz am 26. October 1839.

Roman, mp.

Safner, mp.

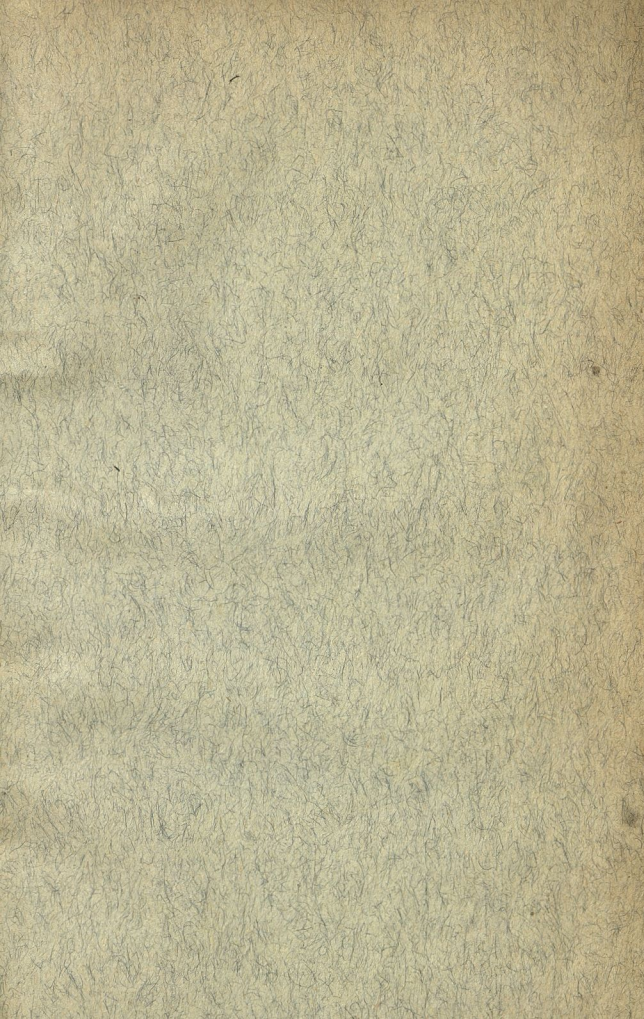
41266

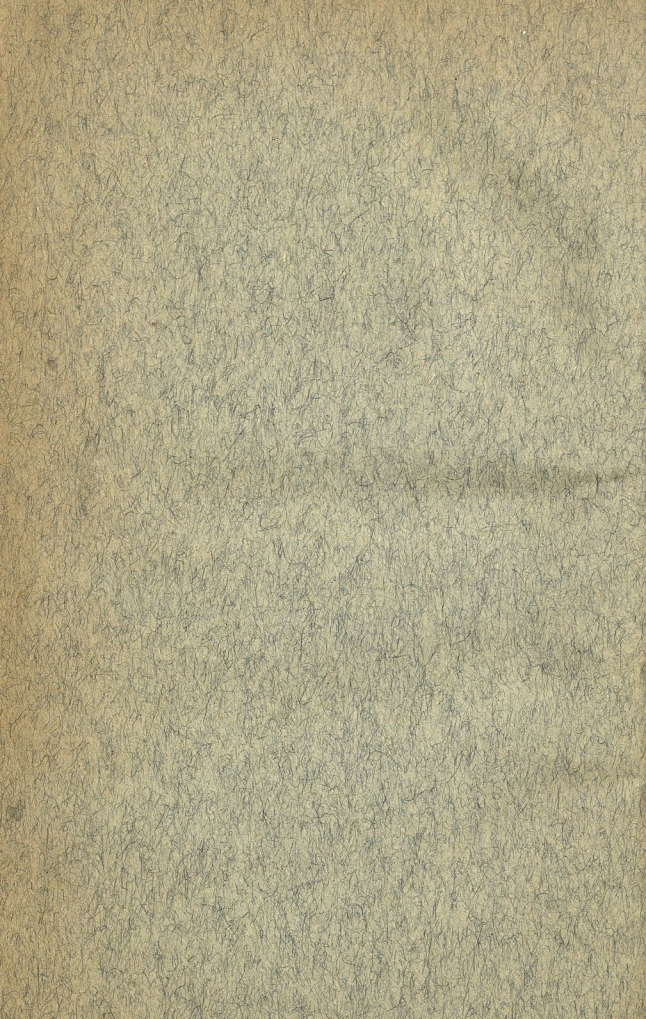

~~231.3 : 92. s Liguori, D. M. de~~
~~92 s Liguori, D. M. de~~

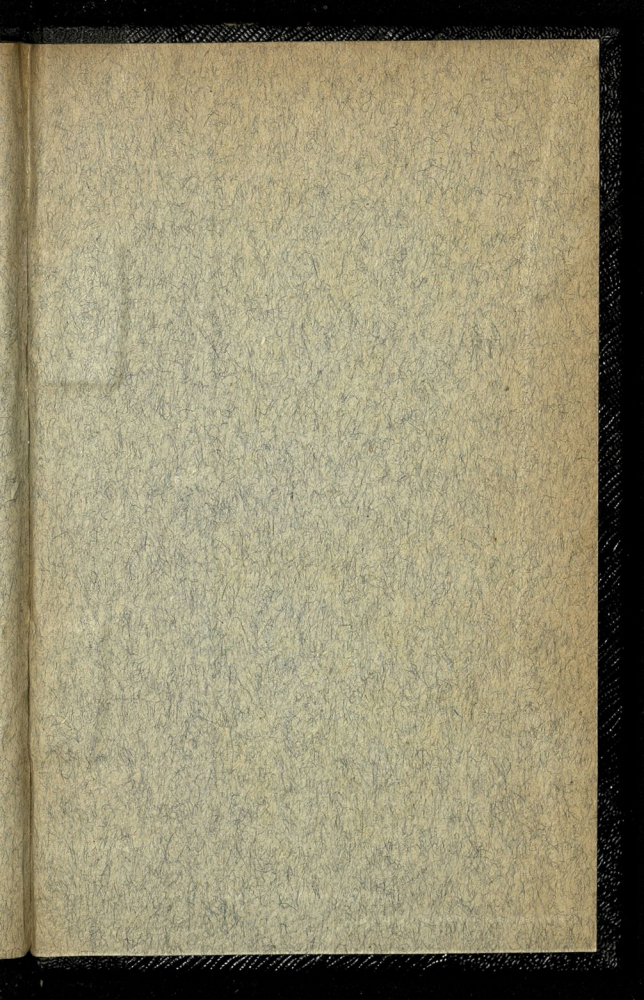

Ms
16